

GEKOZEN DOOR GOD

Veertigdagentijd 2024 - Online retraite met pater Jacques van Jezus (Lucien Bunel) - Door het Kruis naar het Licht

Lezing uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de Romeinen: (Rom.8, 31b-34)

« Als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn? Zal Hij, die zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, maar Hem omwille van ons allen heeft prijsgegeven, ons dan met Hem ook niet alles schenken? Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen? God zelf spreekt hen vrij. Wie zal hen veroordelen? Christus Jezus, die gestorven is, meer nog, die is opgewekt, zit aan de rechterhand van God en pleit voor ons. » © NBV21

In fragmenten van aantekeningen van een persoonlijke retraite schrijft pater Jacques: « De voortreffelijkheid en effectiviteit van de gerechtigheid door het geloof (Rom. 5 - 8:39). »

De gave van God verwelkomen

Paulus doet een uitspraak die ons hart verruimt: « *Als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?* » (Rom 8,31). Wij mogen op God steunen. We mogen vertrouwen op zijn liefdevol plan, op zijn project voor ons en voor de mensheid. En duidelijk openbaart zich aan ons, dat God « *voor ons* » is, dat « *hij zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, maar hem voor ons allen heeft prijsgegeven* » (Rom 8,32). Laten we de tijd nemen, om deze gave van zijn Zoon, die de Vader ons geeft, te bekijken en te overwegen.

Hij geeft ons wat Hem het meest dierbaar is. Zoals we in de eerste lezing hebben gehoord, had Abraham ook zijn zoon geofferd, uitgeleverd op het altaar (Gen 22:16), maar de engel van God had de arm van Abraham tegengehouden. **God levert zijn Zoon uit, wat een mysterie!** Maar opgelet, God levert zijn Zoon niet uit zoals Judas Jezus heeft uitgeleverd. De heilige Augustinus vraagt zich af in zijn preken over de *Eerste brief van Johannes*: « *de handeling van het uitleveren van de kant van de Vader, de handeling van het uitleveren van de kant van de Zoon, de handeling van het uitleveren van de kant van Judas: er is één enkele handeling volbracht. Maar wat onderscheidt de Vader die zijn Zoon uitlevert, de Zoon die zichzelf uitlevert, en Judas, de discipel, die zijn Meester uitlevert? Het is dat de Vader en de Zoon uit liefde hebben behandeld, terwijl Judas heeft behandeld uit verraad. Je ziet dat men niet moeten kijken naar wat een mens doet, maar in welke geest en met welke intentie hij dat doet.* » (Sint-Augustinus, *Eerste brief van de heilige Johannes*, verhandeling VII,9).

We kunnen niet alleen mediteren over de gave die de Vader ons geeft, maar bovenal moeten we deze gave ontvangen. In zijn Zoon Jezus geeft God de Vader ons een totale gave, hij geeft ons alles. *Zal Hij, ons dan met Hem ook niet alles schenken?* (Romeinen 8:32).

Alles is door Christus en in Christus geschapen (Kol 1:16). Door ons zijn enige Zoon te geven, geeft de Vader ons al het geschapene. Sint-Jan van het Kruis zong het al in het gebed van een op God verliefde ziel: « *Alle dingen zijn van mij [...], omdat Christus van mij is en voor mij is.* »

We staan voor het onuitsprekelijke, het ongehoorde. God geeft ons alles in zijn enige Zoon, Christus Jezus. We mogen ons er niet alleen over verheugen, **maar we moeten deze gave verwelkomen, haar werkelijk ontvangen en wel in het diepst van ons wezen.** We moeten deze waanzinnige liefde van God, die we niet verdienen, aannemen; deze liefde die totaal gratis is. God houdt niet van ons omdat we beminnelijk zijn. Hij houdt vrijelijk van ons en het is zijn liefde die ons beminnelijk maakt in de mate dat we die verwelkomen en ernaar streven om van daaruit te leven in het concrete en dagelijkse leven van ons bestaan.

Aannemen van gekozen te zijn

Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen? (Rom.8,33)

Een mooie manier om deze oneindige liefde te verwelkomen is ze aan te nemen, **ermee in te stemmen dat God ons heeft gekozen.** Het is God die het initiatief heeft en Hij is het die ons kiest. In feite is alles wat we doen kiezen om gekozen te worden.

In een brief aan Jacques Lefèvre uit 1933 schrijft pater Jacques: « *Het is voor ons een eer door God gekozen te zijn.* » Hij preciseert herhaaldelijk dat het een volledig vrije keuze is. In een preek op 3 december 1926 zei hij, verwijzend naar Johannes 15:16, tegen de jonge aanbidders: « *Als jullie mijn aanbidders zijn, mijn metgezellen, mijn vrienden, is het niet dat jullie mij hebben gekozen, maar dat ik jullie heb gekozen, dat ik jullie tot aanbidders heb gemaakt, zodat jullie je begeven in de wereld, opdat jullie er vrucht voortbrengen, en dat deze vrucht blijvend mag zijn! Heren, welke horizons opent voor ons dit vertrouwen van Onze Heer! Het is Jezus die ons heeft gekozen, Hij is het die in onze harten die heilige emotie heeft gelegd die ons op een dag voor de Eucharistie heeft verrast en die ons ertoe aanzette om 's nachts de eenzaamheid van deze kerk te komen vullen!* »

In een andere tekst over de opvoeding, getiteld « *Plicht en opvoeding* », gepubliceerd in het bulletin van het Petit-Collège, *En Famille nr. 5* van januari 1936, geeft hij aan dat alle gedoopten geroepen zijn om in de intimiteit van God te leven: « *Voor ons, is ons standpunt helder. Wij geloven dat elke gedoopte ziel normaal door God geroepen is om met Hem te leven in de meest tedere intimiteit.* »

Deze keuze van God is in feite, **zoals we vorige week zeiden, een oproep tot heiligheid, tot goddelijke intimiteit.**

De gave verwelkomen die de Vader ons van zijn Zoon geeft, betekent aanvaarden gekozen te zijn zodat we onszelf kunnen geven, onszelf overgeven aan God en aan de mensen door Christus na te volgen.

Dit komt niet voort uit onze eigen kracht, maar uit Gods werk in ons.

« *Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen? God die rechtvaardigt? Wie zal hen veroordelen?* » (Rom 8:33-34).

Paulus herinnert de Romeinen eraan, en ons allemaal, dat alleen God rechtvaardigt.

Door voor ons te kiezen, 'past' hij ons aan, aan zijn liefdevol plan. Aangepast, zijn we gerechtvaardigd en heeft veroordeling geen vat meer, of deze nu van buitenaf of van binnenuit komt. De heilige Johannes bevestigt dit in zijn Eerste Brief: « *Want zelfs als ons hart ons aanklaagt, God is groter dan ons hart, Hij weet alles* » (1Joh 3,20). Laten we aannemen om onszelf niet te veroordelen. Vaak komt de veroordeling meer van onszelf dan van buitenaf. Om dit laatste te weerstaan, moet men op de een of andere manier het eerste hebben afgewezen.

Het Paasmysterie en de Eucharistie

Paulus spreekt verder over het paasmysterie: « *Christus Jezus, die gestorven is, meer nog, die is opgewekt, zit aan de rechterhand van God en pleit voor ons.* » (Rom 8,34). Wij gedenken de dood, de verrijzenis, de hemelvaart, zijn voorspraak, en we stellen ze tegenwoordig en werkzaam in het sacrament van de Eucharistie. In een prachtige brief van 12 januari 1920 aan zijn vriend van het regiment, Antoine Thouvenin, roept priester Lucien Bunel, de toekomstige pater Jacques van Jezus, deze realiteit op:

« Oh ! De uren doorgebracht bij het altaar voor Jezus, een paar stappen van Hem vandaan, na Hem ontvangen te hebben in mijn hart, hoe kostbaar zijn ze, maar hoe snel gaan ze voorbij! Het is hetzelfde of bijna altijd hetzelfde dat ik tegen Jezus zeg, maar nadat Hij naar mij heeft geluisterd, begint Hij op zijn beurt tegen mij te spreken, Hij oefent zacht geweld op me uit en vraagt mij om me meer aan Hem te geven, om heel mijn wezen aan Hem over te geven, mijn hele leven aan Hem te offeren, alles van Hem aan te nemen, zelfs wat mij het meeste kost. »

Na de communie neemt Lucien de tijd om in de aanwezigheid van Christus te blijven:

« De uren doorgebracht bij het altaar, voor Jezus, een paar stappen van Hem. »

In het eucharistisch lichaam van Christus Jezus sluit hij zich aan bij de heilige mensheid van Jezus. Het is een kostbare tijd voor hem, want het is de tijd van hart tot hart, van aangezicht tot aangezicht. Het is de tijd voor een vriendschappelijke dialoog met Degene door wie hij zich bemint weet. Aan zijn vriend Antoine durft hij zijn hart openen. Deze uren zijn kostbaar voor hem, maar ze gaan te snel voorbij. We voelen de contemplatieve ziel van Lucien die graag bij de Meester zou willen blijven, zoals Maria, de zus van Martha en Lazarus, om hem te aanschouwen en naar hem te luisteren. Met grote schroom legt hij uit dat hij tot Hem spreekt en Hem bijna altijd hetzelfde vertelt. Hij past reeds de raad toe van Teresa van Avila in de *Weg van Volmaaktheid*: «...[als] je niet alleen naar Hem wil kijken maar ook je gemoed wil verlichten door tot Hem te spreken. Niet met kant en klaar gemaakte gebeden, maar met woorden die opwellen uit je gepijnigd hart, wat Hij ten zeerste waardeert. » (*Weg van Volmaaktheid* 26,6). Lucien bewaart het « *geheim van de Koning* » voor zichzelf; hij zegt niet wat hij zegt aan Jezus, maar hij heeft de zekerheid dat hij gehoord wordt: « *nadat hij naar mij geluisterd heeft!* » **Hij sprak, maar nadat hij gezegd heeft wat zijn hart vervulde, maakt hij het in zich stil om te luisteren naar wat Jezus hem te zeggen heeft. Durf stil te zijn om Christus een Woord te laten spreken.** Wees stil en verwelkom wat Jezus ons wil zeggen.

Hij gebruikt het oxymoron ¹ 'zacht geweld' om het onuitsprekelijke uit te drukken, om met zijn vriend te delen wat hij in het meest intieme van zijn wezen heeft ontvangen in deze van hart tot hart tijd. Hij heeft deelgenomen aan de Eucharistie, de gedachtenis van het Paasmysterie van Christus Jezus. Hij heeft in de communie « *zijn lichaam ontvangen overgeleverd voor de redding van de wereld* » en hij voelt zich uitgenodigd om « *meer van zichzelf te geven* » om « *zijn hele wezen over te geven* », om « *zijn hele leven aan Hem te offeren.* » **Deze gave die hij in geloof heeft ontvangen, spoort hem aan om zichzelf te geven, om zich op zijn beurt over te geven.**

Door dit met zijn vriend Antoine te delen, wordt Lucien zich er nog meer van bewust en hoort hij opnieuw de oproep die hij heeft ontvangen. Als toekomstige priester, maar ook gewoon als gedoopte, is Lucien geroepen om te leven vanuit de beweging zelf van de gave van Christus die, door zich over te geven, ons uitnodigt om ons op onze beurt aan God en aan de anderen te geven, om « *gebroken brood voor een nieuwe wereld* » te worden.

1. Bij het oxymoron (de klemtoon ligt op mo) gaat het om twee begrippen die op het eerste gezicht niet samen lijken te gaan, al worden ze wel zo gepresenteerd. Een bekend voorbeeld is 'Er viel een oorverdovende stilte.' <https://onzetaal.nl/taalloket/paradox>

Alles verwelkomen uit de hand van God

Deze gave bestaat uit « alles van Hem aan te nemen. »

Wij meten de geloofsblik af die dit veronderstelt. Het is beetje bij beetje al doende, door deze of gene gebeurtenis uit de hand van God te verwelkomen, dat we leren alles van Hem te ontvangen, alles te aanvaarden alsof het uit Zijn hand komt. Het kan de plaats zijn van een ware geestelijke strijd, zoals Christus Jezus die heeft gekend in de Hof van Olijven. Het woord ‘agonie’ komt van het Griekse agonia en betekent: gevecht, strijd. « *Neem alles aan van Hem, zelfs wat mij het meeste kan kosten.* » Profetische woorden uit de pen van de jonge seminarist.

Een paar jaar later zal hij ermee moeten instemmen zijn tijd aan het seminarie niet af te maken om surveillant te worden aan een college in Le Havre. Bij deze gelegenheid zal hij op 1 oktober 1924 aan zijn seminariegenoot Robert Delesque schrijven: « *Ik had dit laatste jaar graag bij jou doorgebracht, in de warme sfeer van het geliefde Grootseminarie, dat ik nog steeds mis. Maar wat wil je! Het was de Goede God die bij deze gelegenheid gesproken heeft. Dus “fiat”! Elders zou ik niet zijn waar de Goede God mij wil en zou ik niet op zijn genade kunnen rekenen.* »

Uit liefde voor Jezus, gaat hij bij zijn intrede in de Karmel, ermee instemmen om zijn werk als opvoeder dat hem zoveel vreugde geeft en waarvoor hij speciale gaven had ontvangen, op te geven. Het offer is zwaar, maar het werd aanvaard. In een brief van 18 augustus 1931, schrijft hij aan het hoofd van de scoutsgroep van Havre: « *Het kost veel om de mensen van wie je hebt gehouden te zien en afscheid van hen te nemen, opdat ik een laatste bijeenkomst van de scouts zou kunnen bijwonen. [...] Ze weer te zien en voor altijd achterlaten zou te pijnlijk voor me zijn.* »

De strijd is er, het lijden ook, maar hij stemt er resoluut mee in om die te doorstaan om Christus te volgen in zijn paasmysterie van dood en verrijzenis.

Zijn noviciaat vindt plaats in het klooster van Lille, vlak naast het Jeanne-d’Arc-college. Pater Jacques vertrouwt zijn broer René toe: « *In mijn cel, werp ik me soms op mijn knieën en stop mijn oren dicht, om het geschreeuw van de kinderen niet meer te horen.* » Niemand, behalve ongetwijfeld pater Overste, zal de strijd vermoeden die wordt gevoerd door de novice die alles aanneemt om gehoor te geven aan de oproep van Jezus om hem te volgen op het pad van de Karmel. Een paar jaar later zal zijn Provinciaal hem teruggeven wat hij had opgegeven door hem te vragen het Petit-College van Avon op te richten.

Zijn lange beschouwingen over het Eucharistisch lichaam van Christus brachten hem ertoe « *alles van Hem te aanvaarden* », alles uit Zijn hand te ontvangen.

Zijn bovennatuurlijke blik verscherpt zich in deze uren van intimiteit met Jezus, aanwezig in het tabernakel. Dit zal zijn kracht zijn om de Calvarieberg van zijn deportatie te beklimmen.

In het quarantaineblok van het kamp Mauthausen is pater Jacques samen met kapitein de Bonneval en de heer Augé die deze getuigenis aflegt: « *Op een dag, tijdens een van deze ijskoude nachten, terwijl we samen praatten, kon ik mezelf niet inhouden en ik zei: “Tenslotte, pater Jacques, is het niet mogelijk om zo te blijven lijden, Christus moet er zijn om ons te helpen...” – “Twijfel er niet aan,” zei hij tegen mij, op een toon die barsste van zekerheid, zo waar als wij drieën hier zijn, *is Christus hier, in ons midden, zoals Hij aan het kruis hing, en je Hem kunt aanschouwen.*” Ik weet zeker dat pater Jacques hem aanschouwde. »*

Met pater Jacques zijn wij uitgenodigd om de gave die Christus Jezus ons van zichzelf geeft in de Eucharistie te verwelkomen, om zo de kracht te ontvangen om ons volledig aan Hem over te geven.

br. Didier-Marie GOLAY,
ocd (Paris)

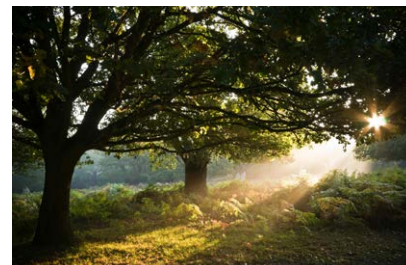
Maandag 26 februari : Het licht van Christus uitstralen

« Af en toe vlucht ik een bosje in. En daar, terwijl ik de zorgen van mijn functie vergeet, verzink ik in God zoals ik ben en vind ik vrede in Hem. Maar help me alstublieft om een goede karmeliet te blijven die in staat is iets van zijn ideaal uit te stralen. »

(Brief van 1934 aan de Karmel van Havre)

« Wie naar Hem opzien, stralen van vreugde. » (Ps 34,6)

Gezegend bent u, o Vader, voor het licht van uw Zoon: het transformeert ons!

Dinsdag 27 februari: Op missie

« Als we luisteren naar het hart van Christus, als we hem zien leven, begrijpen we dat hij kwam om anderen te leren gelukkig te zijn, en daar heeft hij een passie voor: hij is gepassioneerd door het apostolaat, een apostel die een en al apostel is omdat het zijn missie is... » (Retraite in de Karmel van Pontoise)

« Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen. » (Mt 28,19)

Wat is mijn engagement voor de missie?

Pater Jacques bidt met een broer, 1932

Woensdag 28 februari : Het geluk dat God wil

« God wil ons geluk. God zou God niet zijn als Hij niet de oneindige vermogens tot geluk moet verzadigen die in het hart van ieder mens sluimeren. » (Retraite voor de Derde Orde van de Karmel van Chaville in 1936)

« Wat is dan de sterveling dat U aan hem denkt? (...) U hebt hem bijna een god gemaakt. » (Ps 8)

In hoeverre geloof ik dat God echt wil dat ik gelukkig ben?

Gustave Doré
« Christus verlaat het praetorium »

Donderdag 29 februari: Nederigheid om ruimte te maken voor God

« Opdat God in ons kan komen, opdat God kan vorderen op deze grote liefdestocht in onze zielen, is er ruimte nodig, heeft Hij leegte nodig.(...) En deze leegte; is de nederigheid die haar uitdiept. » (Retraite voor de Derde Orde van de Karmel van Chaville in 1936)

« Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. » (Mt 11,29)

Welke plaats geef ik God in mijn dagelijks leven?

Vrijdag 1 maart: God doen beminnen

« Dit is het leven van de priester. Alles vergeten, alles achterlaten, zelfs het leven, voor de anderen. Slechts voor de anderen bestaan, alleen om hen Jezus te doen kennen en Hem te doen beminnen, en dit door hen aan te steken door het voorbeeld, door ontsteking. »

(Le Père Jacques, Martyr de la charité, p. 48)

« Vraag dus de eigenaar van de oogst of Hij arbeiders wil sturen om de oogst binnen te halen. » (Mt 9, 38)

Bid ik regelmatig voor priester- en religieuze roepingen en voor de trouw van de godgewijden?

Zaterdag 2 maart : Christus, het licht der volkeren

« Waar we ons ook bevinden, wees een monstrans die God draagt en God laat schijnen... (...) Laat God over ons beschikken voor een uitstraling waarvan we de efficiëntie niet kennen. » (Retraite voor de Missionarissen van Onze-Lieve Vrouw van de Berg Karmel in 1941)

« Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die U bewerkt hebt ten overstaan van alle volken. » (Lc 2,30-32)

Wie zijn de mensen die het licht van Jezus voor mij laten schijnen?

William Holman Hunt
« Het licht van de wereld »